

Otočila ji a začetla se do pěti řádků jednoduchého vzkazu.

Milá princezno.

Prosím, nespouštěj oči z Harua.

Jeho dovolená je pro nás stále politovánímhodnou záhadou.

Bud' opatrná a nezapomeň, že naše osudy jsou svázány mečem.

Sayuri, Miko, Rio a Wei

„Poslali to sem do paláce, pro tebe.“ V Elliině hlase byl slyšet strach. Byl to takový ten hluboký zvuk, který se dá očekávat od psa zahnaného do kouta. „Je to nebezpečné, Lottie. Co kdyby to někdo viděl?“ Ellie zasténala a skryla si obličej v dlaních. „Kromě nás, Ani a Saskie nikdo neví, že Haru patří k leviatánům.“

Lottie se snažila zachovat klid. Zastrčila pohlednici do kapsy a okamžitě ucítila její teplo hned vedle svého srdce, a to navzdory připomínce, že Haru už očekává jejich návrat.

„Kvůli tomuhle ses chtěla sejít?“ zeptala se a přála si, aby mohla udělat něco, čím by uklidnila Elliinu mysl.

„Ne.“ Ellie zavrtěla hlavou. „Chci tě požádat o laskavost.“ Její pohled opět zabloudil ke Claudeově podobizně.

„Cokoli si budeš přát.“

„Neprozrad' zítra mým rodičům, že Haru patří k leviatánům. Ne, dokud ti neřeknu. Prosím, slib mi to.“

„Počkat, cože?“

Ellie probodávala Lottii pohledem a její ospalost jako by byla rázem tatam. „Myslím to vážně, Lottie. Po tom, co jsi zjistila o mém... o Claudeovi, mám dojem, že přede mnou rodiče něco tají. Chystám se jim říct, že už toho mám plné zuby.“ Ellie zatnula ruce v pěst. „Nemůžu uvěřit, že na schůzku nepozvali i Jamieho. My jim ale nemůžeme dovolit, aby před námi něco skrývali. Měly bychom být ostražitě, musíme –“

„Jamie tam nebude?“ Lottii to zmátlo, až měla dojem, že špatně slyšela, ale Ellie zavrtěla hlavou.

„Je to zvláštní, že ano?“ Ellie se na moment zatvářila omluvně. Potěšilo ji, že je Lottie podobně vyvedená z míry jako ona. „Neřekli proč, ale chtějí, aby schůzka byla důvěrná. Jen ty, já, babička a moji rodiče.“

Ta novina ji zasáhla, jako by se na ni svalil obrovský balvan. V duchu se okamžitě ocitla zpátky v rosewoodském lese a do myšlenek se jí znovu vetřel Ingridin hlas. *Proč je Jamie tvůj partizan?*

Rychle to ze sebe setřásla, popadla Ellii za zápěstí a stiskla je. Podle toho, jak se její ruka chvěla, Lottie vycítila princeznino narůstající roztrpčení vůči její tajnostkářské rodině. „Počkáme, co nám tví rodiče a babička zítra řeknou. Pak se můžeš rozhodnout, co je pro každého správné.“

„Ale –“

„Já jsem na tvé straně, Ellie, děj se, co děj.“ To byla pravda – princezna se na ni vždycky mohla spolehnout. Všechno, co dělala, bylo pro dobro její princezny, dívky, díky které se konečně cítila úplná. „A pokud se po tom rozhovoru rozhodneš, že to chceš provést, tak dobře.“ Lottie mluvila klidně, ale ve skutečnosti se jí při pomýšlení, že zatají pravdu o Haruovi, svírala hrud' obavami. „Můžeme to tak udělat?“

Zatímco čekala na odpověď, vteřiny jí připadaly jako celá desetiletí. Celou tu dobu na ně shlížel Claude a vyčkával.

„Fajn, tak jo,“ promluvila Ellie nakonec a rozevřela pěst. „Pokusím se zítra ovládnout, kvůli tobě.“ Ellii se do úsměvu vkradl náznak jejího starého šarmu, ale brzy zase zmizel. „Asi bychom měly jít spát. Už mi to vůbec nemyslí. Jsem unavená a být tady mi přijde zvláštní a... jo.“

„Nedělej si starosti, chápu to.“ Lottie si propletla prsty s Elliinými.